

VES KULTURNI SVET JE PROSLAVIL 500-LETNICO ROJSTVA VELIKEGA UMETNIKA IN MISLECA

LEONARDO DA VINCI

genialni ustvarjalec

**N A Š E
NEDELJSKO
BRANJE**

*Aldous
Huxley*

Miss Spence bo takoj prišla, Sir, »Hvala«, je dejal Mr. Hutton, ne da bi se obrnil. Hins Janece Spence je bila tako grda, grda nalača, hudo, kriminalno grda, da ni mogel prenesti pogleda na njeno dle, kar je bilo nujno potrebno. Virata so se zaprla, ko je bil prepričen sam sebi, da je bolj hodil po sobi naokrog in opazoval s premisljajočimi očmi znanje predmete, ki so bili v njej.

Fotografije grškega kiparstva, Forum Romanum v fotografijah, barvni tiski italijanskih mojstrov, vse v zeljih, uboga, draga Janete kakšna sirotina, kakšen intelektualni svet je bil Njen prvi okus, se je pokazal v osmih akvariumih umetnosti s cestami, za katerega je plačala pol krone (in petintrideset šilingov, za okvir). Kolikor je bil slišal pripovedovanje zgodbe te slike.

Kako često je bila razvremenala nad lepotami lega vestine posnetka oljnatega tiska? »Prav! Artist s cestami, in slišati je bilo veliki. A pri artistu, ko je izgvarjal besedo. Cutili ste, da je del njenega glorie presež na Janete Spence, ko mu je dajala bore pol krone za kopijo oljnatega tiska. To je bil obenem poklon njene oskusi in njeni bistromuči. Prav, staro mojster za pol krone. Uboga, draga Janeta!«

Mr. Hutton se je ustavil pred majhnim podolgovatim zrcalom. Obstal je nekoliko, da bi si popolnoma ogledal svoj obraz in je z belim skrbno-makiranim prstom segel čez brke. Bili so prav tako zviti, tako sveže kostanjevi kakor pred dvajsetimi leti. Njegove lasje so se vedno ohranili barvo in na njih so ni prav nje kazala plesa – samo rob las je bilo nekoliko zvisl. »Shakespear! Je, si je mislil Mr. Hutton in se je nasmehnil, ko si je ogledoval raven in gladko plivskov svelično.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veselim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi ga lahko poklical, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veselim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veselim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veselim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veselim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veslim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veslim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Drugi naj vrzajo pri namenom vprašanja, ti si prost. Stopnjene v morju... Velikanstvo... Shakespeare, ti bi moral živeti to uro. Ne, to je bil Mr. Hutton, ali ne? Milton, ki so mu tovarisi, vzdeli imo Gospa kristjanov. V njem ni bilo niti ženskega. Bil je, kar bi ženske imenovale možnost. Zato so ga imelo rade – zaradi zvitih kostanjevih brk v diskretnega vonja po topaku. Mr. Hutton se je zopogledal in je zopogledal lase in zopogledal po sobi. Vres naš vzame Forum Romanum; sovražil je te pustne fotografije.

Inzidenca je opazil, da je bila Janece Spence v sobi, stala je blizu vrat. Mr. Hutton je zadržal, kako bi ga zasadil pri zločinstvenem dejanju. Poseben talent Janece Spence je bil, da se je pojavila takšno, ki je bilo spektaklu. Morda je bila, že več v zgodnjem roku. Primerilo se je prav, da je storil kaj takega: zdi se, da te ni zamerila. »Veslim se pojavljanju njenega dne.«

V odgovor je Mr. Hutton slišal to besedo, ki je vedno reči: »hau – hau – hau. Ziboda ga je bolj kakor kakor koli druga beseda v govoru. In namesto, da bi zalašal, se je pozuril s protestom.

»Ne, Izrek je sem samo melahnoljeno resnico. Saj veste, da se resnostenje ne povzpenja vedno do idealna. Vendar zaradi tega ni, da bi ne veroval v ideal. Zares, verujem vanj strastno – v ideal zakona med dvema človekovima v popolni harmoniji. Mislim, da je saj mogče urešnici. Preprican sem, da je mogče.«

Pomemljivo se je prekinil in jo je pogledal s prepremenim izrazom. Devica šestinspetec let, toda si ne odveta; imela je svoje čare. In v njej je bila razveta, ki je smehljala.

Prišli so trenutki, ko je gledal rok, ki je želel nekoča, da bi mu povedal domašico. Uboga, draga Janeta je bila nizna.

Od vasi da vasi

RICMANJE

Ze večkrat smo pisali, da so nekatere poti v vasi potrebne popravila. Kljub temu pa se vedno takamo, kdaj bo občina poskrbela za, da se popravi cesta za cerkvijo in cesta h krovom. Tudi cesta iz Domja v Ricmanje ni v najboljem stanju. Res, da ni dolgo časa od tega, kar so jo posipali, toda voda izpere granino in ga odnese v jarko. Zato bi bilo prava, da bi cesto temeljito popravili, da bi kaj zateglo, to je da bi uporabili tak gramoz, ki bi se bolj oprijet cestista.

Tudi hida nad železniško progno se vedno čakajo, ker je električno luč. Ker ljudje nimajo sredstev za napravilo, bi jim moral priškotiti na pomoč občinska uprava. Prav tam nad pravo bi bila potrebná na glavnem cesti tudi ena javna svetilka na kraju, kjer se ustavlja avtobus podjetja La Strada, za Ricmanje.

Vsi vaščani kakor tudi Borštani zahtevajo, naj bi tržaška občina podaljša svoje avtobusno progno s Katinare do Kluja. Seveda bi bil v tem primeru nujno potreben popraviti cesto za katinarskim pokopališčem, kar tam kažejo prebivalci že dolgo zahtevajo. S podaljšanjem te proge bi domačini mnogo prihranili, in imeli tudi boljše zvezze z mestom.

Ker je že govor na avtobusih, bi bilo tudi prav, da bi bil avtobus podjetja »Autovia« Carsiche, ki vozi v vas stoži Domjo in Log, bolj udoben ali vsaj bolj čist, da bi se ne moreti potnik stalo pritoževati.

SAMATORICA

Svoječasno smo poročali, da se tudi naša vasica počasi modernizira. Načrti, ki nas mora zvezda s Salečem, vodovod, elektriko, razvijajoča se v poti, to pomeni korak naprej v zgodovino. Tudi v našem domačem gospodarjenju moremo zaznamovati, napredki čeprav skromni. Nekateri gospodarji si prizadevajo, da bi izboljšali svoje kmetovanje, kar je umetno v slovenski področju Tržaškega ozemlja podprtje. Dandas počasno umetni naseljejo o tujem prebivalstvu zlasti po zadnjem svetovni vojni na škodo domačega prebivalstva, in sicer v takšni meri kakršni je umilivo, da vpliva kmečki živelj znato na razvoj vsake dežele, kar priznavajo več ali manj vsi znanstveniki, ki proučujejo politično gospodarske, oziroma socialne probleme. Zaradi tega je umilivo, da vpliva kmečki živelj znato na razvoj vsake dežele in vsakega mesta. Svoj prirastek prebivalstvu in z njim svoj gospodarski in socialni dvig dobiva mesto vedenoma od pritočke delovne in ustvarjalne sile s podežela. Sveži delovni in z njim izvajajoči demografiske sile pritekajo v mesto na vedenoma v največji meri iz njegovega naprednega zaledja, vendar tak premiči, ki bi se nenehno posmehnil.

TERNOVICA

Če se ob Juriju
krokar v žitu skrije,
mlatič jeseni
mnoga cencar rabiće!

